

Palmer Chinchen

Op blote voeten

Samen het verschil maken
– terug naar het hart van het evangelie

uitgeverij

Oorspronkelijk uitgegeven als: *The Barefoot Tribe*

Uitgegeven door Howard Books,
A division of Simon & Schuster, Inc.

© 2014 Palmer Chinchon

Nederlandse editie © 2015 Uitgeverij Kok

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

Vertaling: Linda Jansen (www.creativitekst.nl)

Omslagontwerp: Lucas Reinds

Opmaak binnenwerk: Bart van Heiningen, Buro van Erkelens

ISBN: 978 90 435 2486 5

ISBN e-book: 978 90 435 2487 2

NUR: 707

Tenzij anders vermeld, zijn de aanhalingen uit de Bijbel overgenomen uit de Nederlandse Bijbel Vertaling (NBV), uitgegeven door het Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means—electronic, mechanical, photocopy, recording or any other—except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

1 | *Stammen*

Ik ben opgegroeid te midden van de Sapo's, het blotevoetenvolk van Liberia. Als kind woonde ik in een huis van bamboe in de Sinoe-jungle, het meest ondoordringbare regenwoud van de wereld. Ik was zes jaar toen we er werden gedropt door een eenmotorig Cessna-vliegtuigje. De paden in het oerwoud reikten niet tot onze zendingspost. We hadden geen stromend water en doorspoeltoiletten.

Drinkwater werd eerst gekookt in een grote, zwarte pot die buiten naast de deur stond. Als verlichting hadden we kerosinelantaarns. Ik deelde mijn bed met Tarzan, de chimpansee die we als huisdier hielden. Mijn vriendjes liepen allemaal op blote voeten.

Op zondagochtend liepen we met het hele gezin uren in de hete zon door de wildernis, zodat mijn vader in een lemen, rietgedekt kerkje kon preken voor dorpelingen die een heel eind weg woonden. De meeste lokale kinderen hadden nog nooit een Amerikaan door hun jungle zien lopen. Ze riepen altijd dezelfde waarschuwing als ze mij en mijn tweelingbroer zagen: 'Yomplu!' (dat betekent 'witte geest') en zetten het vervolgens op een lopen, blootsvoets.

Schoeisel is een hoge uitzondering in de jungle. Dat is ook de reden waarom de meeste van mijn vriendjes een opgezwollen maag en oranjeachtig haar hadden.

In de modder die zich tussen de teennagels van de kinderen vasthechtte, zaten kleine wormpjes die het lichaam binnendrongen. Daar vermenigvuldigden ze zich en bliezen de maagjes van hun jonge gastheren en -vrouwen op, zodat ze net bejaarde alcoholisten leken, of kinderen die te veel gegeten hadden. Hun dikke buiken waren echter nooit het gevolg van eten. Het kwam door de wormen. Hun haar kleurde oranje omdat de wormen hun lichamen beroofden van het voedsel dat ze nodig hadden om te leven. Hun urine was altijd roestachtig van kleur, omdat de schistosomiasis parasieten inwendige bloedingen veroorzaakten. De kinderen werden in feite langzaam dood gegeten.

Het is een ijzingwekkend lot. Daarom begon mijn bloed te koken toen ik laatst na een lezing aan een grote, christelijke universiteit

werd aangesproken door een van de studenten, die suggereerde dat ik zou stoppen met de distributie van schoenen naar Afrika. 'Want,' zei hij, 'de voeten van inheemsen worden eeltig genoeg, dus hebben ze geen schoenen nodig.'

Zijn onwetendheid was verbijsterend ... en beledigend.

Schoenen zijn een zeldzaamheid in de jungle en ze worden gekoesterd als een kostbare schat. Ik wist dus niet wat ik zag toen een klein Sapo-meisje de hare weggaf.

Het was een zinderend hete dag in het droge seizoen en onze bamboehut was in brand gevlogen. Buiten adem van mijn vlucht uit ons brandende onderkomen stond ik naast mijn zusje Lisa op het gras te kijken naar de helse vlammen die ons thuis in de as legden. De lucht was vol van de geur van een brandende lucifer, alleen sterker. Lisa gierde van het huilen. Ik wist niet dat er zulke dikke tranen bestonden. Toen merkte ik dat ze op blote voeten stond. In haar haast om buiten te komen had ze haar schoenen in het brandende huis achtergelaten.

Haar beste vriendin, een Sapo-meisje dat Sophie heette, stond naast haar. Ook zij zag dat Lisa geen schoenen meer had. Ze bukte zich, trok langzaam haar schoenen uit en deed ze behoedzaam aan de voeten van mijn zusje.

Ik stond versteld van deze grootse daad van onbaatzuchtige liefde. Dat zegt wat over mij. Want de houding van dit meisje is kenmerkend voor de Sapo-stam.

Vandaag de dag is er weer een soort stam in opkomst.

Wij staan op de drempel van een epische kanteling in het tijdperk van de mens. Zoals Jeremy Rifkin schrijft: 'Het Tijdperk van de Rede wordt ingehaald door het Tijdperk van de Empathie.'¹ Deze generatie ziet de wereld als één grote – door de moderne technologie steeds hechter verbonden – familie. Men leeft met een diep moreel besef van verantwoordelijkheid voor elkaar.

Deze innovatieve sociale ondernemers zijn er heilig van overtuigd dat ze cultuurvormend moeten zijn. Ze wachten niet totdat overheden, instanties of kerkgenootschappen initiatief nemen om recht

te zetten wat krom is in deze wereld. Ze handelen vanuit hun eigen passie en bewogenheid. Zij geloven dat het Jezusgelijkvormige koninkrijk kan groeien uit ‘mosterdzaadjes’ en niet alleen uit groot-schalige, door overheid of bedrijfsleven gefinancierde activiteiten. Hun motto is samenwerken en de krachten bundelen om dingen te ondernemen die van deze wereld een betere plek maken, waarbij ze risico’s niet uit de weg gaan.

Deze mensen slaan de handen ineen voor een goede zaak, en dankzij hun aantal hebben ze de slagkracht en de middelen om een kentering in te luiden en iets te bereiken wat op individuele basis onmogelijk zou zijn. Zij vormen geen organisaties of ondernemingen; het gaat hen niet om geld, maar om gemeenschappelijke idealen, ervaringen delen, elkaar helpen en samen een missie uitleven.

De kerk zou deze beweging moeten omarmen en haar kracht moeten benutten, omdat de waarden die ze uitdraagt intens Bijbels zijn. Het was immers Jezus die zei: ‘Alles wat jullie voor de minsten van dezen hebben gedaan, hebben jullie voor mij gedaan.’ (Matteüs 25:40, parafraze van auteur). Ik wil de vinger leggen bij de onbewogenheid die de kerk de laatste tientallen jaren heeft uitgestraald. De tijd is rijp voor een kerk die zich niet terugtrekt achter de veilige muren van haar eigen heiligdom, maar die bereid is haar nek uit te steken voor de totstandbrenging van een nieuwe wereld die is gebaseerd op koninkrijkswaarden.

Dit boek is een uitnodiging aan jou persoonlijk: *join the club*. Een club van innovatieve volgelingen van Jezus die staan voor gerechtigheid, compassie, kunst, duurzaamheid, eenvoud, schoonheid, het uitbannen van extreme armoede en dodelijke pandemieën en het uitdelen van de liefde van God.

Dit is een uitnodiging aan jou persoonlijk om bij te dragen, je met hart en ziel in te zetten, om deze wereld alles te geven wat je hebt, om de hemel jouw beste leven op aarde te geven.

Ik hoop dat je zult zien dat God jouw leven wil gebruiken – jouw enige en kostbare leven – om deze wereld te vormen en te her-vormen.

Met de kracht van deze club ... kunnen we van deze wereld een betere plaats maken.

2 | *De blotevoeters*

Groepsvorming is op alle terreinen van het leven een regulariteit. Bijna alle mensen waren of zijn deel van een groep. We hebben een soort tribaal instinct om ons te verenigen rond gemeenschappelijke interesses of doeleinden. Seth Godin zegt het zo: 'Wij mensen kunnen niet anders. Wij hebben een drang naar verbinding. Een van de krachtigste overlevingsmechanismen is deel uitmaken van een groep, geven aan en ontvangen van een club gelijkgestemde mensen.'²

Sommige clans zijn exclusief voor insiders en worden geregeerd door regels en richtlijnen. Ze zijn ten dode opgeschreven. Het volkje waar dit boek over gaat, stelt zich moedig open voor iets nieuws. Groeperingen van dit kaliber onderscheiden zich door het scheppen van verandering, het delen van ideeën die geweldig aanslaan. Ze inspireren andere groeperingen.

De zendingskerk van het nieuwe millennium wordt gevormd door van God bevroegen mensen met een creatieve en innovatieve geest, die geloven dat zij deze wereld beter en mooier kunnen maken. We zullen ze *het volk op blote voeten* noemen, oftewel de blotevoeters.

Lange tijd heeft men het aan grote organisaties of nationale bekendheden overgelaten om het voortouw te nemen tot en leiding te geven aan verandering. We verwachtten dat grote kerkgenootschappen die koers zouden bepalen, dat grote non-profit organisaties en internationale zendingsgenootschappen voorop zouden lopen of dat nationale omroepen en grote muzieklabels de toon zouden zetten. Maar die generatie heeft het wachten opgegeven. Haar vertegenwoordigers hebben het geduld niet voor bureaucratie. Ze hebben geen zin om strijkstokken te spekken. Ze zijn niet geïnteresseerd in beleid en bestuur. Ze willen handel zonder tussenpersonen. Ze houden van onafhankelijke labels. Ze willen dat de volle honderd procent van hun geld terecht komt bij de mensen voor wie het is bestemd.

In deze opkomende wereldorde hebben de op het collectief ingestelde mensen de grootste impact.

Onlangs hebben de onafhankelijke filmmakers Jason Russell, Laren Poole en Bobby Bailey de grootste internetsensatie in de nog jonge geschiedenis van het elektronische tijdperk teweeggebracht. Ze produceerden een indringende video waarin ze opriepen tot de arrestatie van de Afrikaanse maniak Joseph Kony. Het filmpje was in minder dan een week tijd een miljoen maal bekeken. De afgelopen acht jaar hadden de drie filmmakers wereldwijd campagne gevoerd om een einde te maken aan de kinderontvoeringen. Nu zijn alle ogen op hen gericht.

Ik ben gek op de spirit van de millenniumgeneratie. Deze mensen beginnen non-profit organisaties zoals Starbucks filialen opent. Ze duiken overal op, soms in dezelfde straat. Maar ze hebben iets waar mensen naar hunkeren, en dus blijven er meer komen.

Ook jij hebt nu de instrumenten onder bereik om een vloedgolf teweeg te brengen. In dit nieuwe, mondiale klimaat ben jij de prikkel tot verandering. Jij gaat anderen motiveren. Jij hebt de mogelijkheid om een ict-bedrijfje, een ngo³, servicebedrijf of non-profitorganisatie op te zetten. Met behulp van Facebook, blogs, Twitter, Pinterest, YouTube en Instagram kun je niet honderden, maar miljoenen inspireren.

En samen met een groep is je invloed onbegrensd.

GROEPSWAARDEN

Als ik dit schrijf is het een week geleden dat zich op Facebook een groep verzamelde die vitale organen beter beschikbaar wilde maken voor mensen die wanhopig een transplantatie nodig hadden. Binnen 24 uur hadden zich meer dan vijfduizend mensen gemeld als orgaandonor.

Groepspassie is iets heel krachtigs. Gemeenschappelijke overtuigingen werken als een bindmiddel en brengen een gevoel van eenheid en doelgerichtheid teweeg. Het is te vergelijken met het voetbalteam dat duidelijk in de underdogpositie het veld opgaat. De spelers worden één, ze boren een diepe innerlijke krachtbron aan. Ze spelen

met een passie die geen van hen in zijn eentje had kunnen opbrengen ... en ze winnen.

Dat is in feite de boodschap van dit boek. Als mensen elkaar vinden en eendrachtig gaan samenwerken, zijn ze sterk genoeg om hele samenlevingen te veranderen.

De kracht van de groep blijkt uit de volgende aspecten:

De groep werkt samen

De stam in de Afrikaanse regio waar ik woonde zei: 'Eén man kan geen huis optillen.'

Als iemand een nieuwe hut wil bouwen voor zijn gezin roept hij de stamleden bij elkaar om leemkeien te maken. Ze graven klei af aan de sompige randen van het moeras en die wordt in blokvormige, houten containers naar de nederzetting vervoerd. Daar laat men de klei drogen, stapelt die vervolgens op in een pottenbakkersoven, waarna ze worden gebakken. De houten containers worden op een sukkeldrafje meegesjouwd, zodat de modder goed in de blokvorm verdeeld wordt. Het is een uitputtende, slopende aangelegenheid. Niemand zou dit in zijn eentje kunnen rooien. Eén man kan geen huis optillen. Maar als de stamleden de handen ineenslaan, doen ze het in een dag.

De groep legt botje bij botje

De zoon die in Liberia vlak voor zijn middelbare schooltijd staat, gaat van de ene hut naar de andere en praat afzonderlijk met ieder stamlid over de opwindende toekomst die hij voor zich heeft. Nog voor hij er met een woord over rept, weten ze dat ook hun hulp geboden is voor het betalen van het schoolgeld. Hij is niet simpelweg de zoon van Wolo Kleebo. Hij is een zoon van deze stam. En daarom leggen de leden botje bij botje om hem naar school te kunnen sturen. En als hij zijn diploma heeft behaald, viert de hele stam feest.

De groep is betrokken

Niemand lijdt in zijn eentje in de stam. Als er hartzeer is of rampspoed toeslaat, komt iedereen naar je toe. Je huis stroomt vol. Ze vragen niet of het schikt dat ze langskomen, maar zeggen: 'Hier zijn

we'. En ze blijven uren bij je zitten. Je hoeft niet veel te zeggen. Hun nabijheid spreekt voor zich. 'Als het donker is in jouw leven, ben ik bij je.'

De groep is een eenheid

Ik heb al jong geleerd dat in de jungle niemand alleen op pad gaat. De Sapos vragen elkaar steevast dezelfde gunst als ze het dorp moeten verlaten: 'Draag me halverwege.'

Ze zeggen: 'Draag me'. Ze bedoelen: 'Loop met me op. Ga met me mee. Ik wil de tocht niet alleen maken, zeker 's nachts niet.'

Ze zeggen 'halverwege' puur uit bescheidenheid. Maar niemand keert halverwege om; ze brengen je altijd weer thuis.

De groep weet wat delen is

De stam is nergens zo goed in als delen. Toen de Marweahs, onze burens van het bamboehuisje naast het onze, plannen maakten om voor een jaar uit Sinoe weg te gaan, kwamen de leden van de stam een voor een naar hen toe en vroegen: 'Wat zal ik voor jullie bewaren?'

Ze wisten dat de Marweahs niet al hun spullen konden meenemen. Er zijn geen opslagplaatsen in de jungle. De Liberianen zeggen: 'Ik zal het voor je bewaren.' Iedereen weet echter dat het vanaf dat moment voorgoed hun eigendom is. Toen onze burens vertrokken, was hun huis zo goed als leeg. Elk bed, iedere stoel, elk laken, alle messen en vorken waren weggegeven. De stamleden zijn sterren in delen.

In stamverband is er samenwerking, vrijgevigheid, betrokkenheid, bemoediging, er wordt gedeeld en samen opgetrokken. Dat klinkt heel erg als het soort groepsgebeuren dat Jezus heeft aangemoedigd.

Misschien was het de herinnering aan de onbaatzuchtige liefde van dat Sapo-meisje die mij aanzette om een schoenenhotline naar Afrika te organiseren. Misschien was het de gedachte aan al mijn vrienden daar in de bush met hun zwerende voeten wegens gebrek

aan schoeisel. Of de indruk die mijn klasgenoten op de middelbare school maakten toen ze op het voetbalveld hun schoenen onder elkaar verdeelden, zodat iedereen ten minste met één schoen aan kon spelen. Waarschijnlijk is het de som van al deze herinneringen die me ertoe bracht om bij al mijn bezoeken aan Afrika koffers vol schoenen mee te nemen. Maar het leek wel of ik er nooit genoeg bij me had. Daarom zei ik ten slotte tegen de mensen van The Grove (een kerk in Chandler, Arizona, waar ik mede leiding aan geef): ‘Ik heb jullie hulp nodig. Ik heb jullie schoenen nodig.’

Een paar jaar geleden stelden we een ‘blotevoetenzondag’ in. Ik hoopte daarmee het bewustzijn te creëren dat iedereen de middelen, mogelijkheden en bekwaamheden heeft om een verschil te maken in deze beschadigde wereld. Ik vroeg de gemeenteleden om op hun beste, hun favoriete schoenen naar de kerk te komen, ze uit te doen en blootsvoets weer naar huis terug te gaan. Ons Afrikateam zou ze meenemen en uitdelen.

Ik had nog nooit gehoord van een kerk waar zulke dingen werden uitgeprobeerd, maar ik was ervan overtuigd dat op blote voeten huiswaarts gaan onze mensen zou helpen om te beseffen dat deze wereld bol staat van gebrokenheid en dat ze met hun enige en belangrijke leven een waarachtig verschil konden maken als je je iets minder druk maakt over schoenen en wat meer over mensen met pijn.

Die eerste blotevoetenzondag leverde tweeduizend paar schoenen open het jaar daarna bleef er 5000 paar op het podium achter!

De tamtam deed zijn werk en ik kreeg e-mails van mensen en voor-gangers helemaal uit Florida en Maryland, die aangaven dat zij ook een blotevoetenzondag hielden.

Een collega uit Ohio vroeg of ik een spreekbeurt wilde houden op de dag dat hun volledige studentenbestand op blote voeten zijn entree maakte. Ze hadden hun schoenen ter beschikking gesteld. Tot mijn verrassing daagde een jonge journaliste in Texas haar hele stad uit om op blote voeten te gaan lopen voor Afrika – en het gebeurde.

Toen ik het hele land af reisde om te spreken over het zendingsleven waartoe God ons roept, en ik volgelingen van Jezus van Virginia tot Illinois en van Mississippi tot Californië hun schoenen zag uitdoen om op blote voeten naar huis te gaan, wist ik dat er een beweging op gang kwam. Er groeit een volkje van mensen die in hun handel

en wandel het evangelie willen uitdragen en het koninkrijk van de hemel willen verspreiden op plekken waar de hel heerst op aarde.

Tweeduizend jaar geleden startte een jonge joodse rabbi na een etentje met goede vrienden een blotevoetenclub; we zouden die dag blotevoetendonderdag kunnen noemen. Halverwege de maaltijd ging Jezus abrupt staan, deed zijn jasje uit en knoopte een handdoek om zijn middel.

Het werd doodstil in de ruimte toen Jezus voor zijn beste vrienden op de knieën ging, hen een voor een de schoenen uitdeed en vervolgens hun blote voeten waste. Toen de koppigste van het stel protesteerde, herinnerde Jezus hem rustig: 'Petrus, je kunt alleen deel uitmaken van deze koninkrijksbeweging als je je schoenen uitdoet.' Toen alle schoenen uit en alle voeten gewassen waren, zei hij tegen hen:

'Ik, de meester en de leraar, heb jullie voeten gewassen. Nu moeten jullie het bij elkaar doen. Ik ben een rolmodel geweest. Wat ik heb gedaan, gaan jullie doen ... Als jullie begrijpen wat ik tegen jullie zeg, doe dan net zo en jullie leven zal vol zegen zijn.'

(JOHANNES 13:14-17, PARAFRASE).

Wat heeft hij voorgedaan? Wat moeten wij nadoen? Hoe kunnen we dit zegenrijke leven leiden?

Het antwoord is eenvoudig. Volg de *missio dei* van de Christus na, die hij samenvat in zijn woorden:

'De Geest van de Heer rust op mij, want hij heeft mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft hij mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven.'

(Lucas 4:17-18)

Daarna zegt hij tegen allen die zich bij deze beweging willen aansluiten:

*Leef op deze manier:
Voed de mensen die honger hebben
Geef schoon water aan de mensen die dorst lijden
Bouw huizen voor de daklozen
Deel je kleren met mensen die kou lijden en je schoenen met mensen op blote
voeten
Zorg voor de zieken en iedereen die aids heeft
Laat je stem horen voor gerechtigheid.’⁴*

Elf jonge mannen werden volgelingen. Voor de nacht om was, waren ze leiders, klaar om de wereld beter en mooier te maken. Een beweging was geboren.

Na de eerste blotevoetenzondag in The Grove is er een beweging ontstaan. In de afgelopen twee jaar is bij ons het volgende allemaal gebeurd:

- We zijn een partnerschap aangegaan met koffietelers in Thailand. In Chandler wordt nu fair trade koffie geschonken. We noemen dat ‘blotevoetenkoffie’.
- Er zijn teams gevormd om een weeshuis op Haïti te herbouwen.
- Middelbare scholieren hebben meer dan honderd rugzakken volgestouwd met schoolspullen voor kinderen van de Navajostam.
- Er zijn meer dan honderd huizen in achterstandswijken geschilderd.
- Er is een slaaphuis voor meisjes in het Liberia van na de burgeroorlog herbouwd.
- Enthousiastelingen van onze beweging geven bijles aan kinderen van immigranten in de Phoenix East Valley.
- Op één dag werden 105 Afrikaanse studenten gesponsord.
- Er zijn vier bronnen geslagen in dorpjes in Malawi, zodat men daar nu schoon drinkwater heeft.
- Een bonte mengeling van artiesten van onze club hebben de stadsmuren voorzien van schilderijen over de daklozen van Phoenix.
- Er zijn baggerfietsers naar Liberia gegaan om over junglepaden te

crossen en die en passant 12.000 paar schoenen aan blote voeten hebben gestoken.

Deze beweging van mensen in The Grove die bij God horen heeft nu meer weg van een volkje dan van een kerk. Ik zeg dit omdat de kerk in de westerse geloofspraktijk meer een plaats is geworden dan een groep mensen. Maar dit ruimdenkende stelletje gedreven volgelingen van Christus heeft hart voor gerechtigheid, duurzaamheid, micro-economie, kunst en fair trade, en kenmerkt zich door bewogenheid, vrijgevigheid en soberheid.

Ik schrijf dit boek omdat de gebeurtenissen die ik zojuist beschreven heb zich niet beperken tot Chandler. Als ik tijdens mijn spreekbeurten in den lande over deze mensenbond vertel, willen meer mensen zich aansluiten. Er ontstaan en floreren meer van deze groeperingen. Spiritualiteit krijgt een ander gezicht.

De aanstormende generatie volgelingen van Christus is bereid om anders te leven. Ze kopen schoenen van Toms omdat Toms in Bolivia blote voeten van schoenen voorziet. Ze hebben scooters cool verklaard omdat je met één gastank 150 kilometer vooruit kunt, waardoor er minder olieboorpunten aan de Golfkust nodig zijn. Ze gaan voor eenvoud, omdat ze meer willen delen met mensen die het met minder moeten doen. Ze betalen meer voor hun kop koffie als de fair trade daarmee gediend wordt. Ze omarmen een levensstijl die Jezus praktiseerde toen hij twaalf mensen hun schoenen uittrok en zei: 'Volg mij.' Ik zal je iets vertellen wat ik over jou weet. God heeft een gloeiende passie in jouw ziel gelegd, de passie om iets wat fout is in deze wereld te veranderen. Ik weet zeker dat dat zo is. Alleen jij denkt dat je niet de middelen, de tijd, de juiste achtergrond of de ervaring hebt om die passie te realiseren.

Je gaat er onwillekeurig van uit dat iemand anders wel zal handelen. Een ander zal de seksslavernij wel aanpakken. Een ander zal die put wel slaan. Een ander zal wel een einde maken aan malaria.

Maar die ander ben jij.

Jij bent door God zelf geroepen. Hij heeft je op deze aarde geplaatst met een unieke passie, een speciale vaardigheid, een frisse visie. Dus geef ons alles wat je hebt. Geef deze *wereld* alles wat je hebt. Stop met achterhouden.

De Christus heeft de klus om heling te brengen in een gebroken wereld overgelaten aan jou en mij. Onderdrukking, onrecht, armoede, extremisme en misbruik zijn reëel en aanwezig. Maar zo hoeft het niet te zijn. Toen Jezus afscheid nam, vroeg hij jou en mij om door te gaan met het veranderen en liefhebben van de wereld. Als ik je één ding duidelijk kon maken, zou het zijn dat *jij* degene bent die doet wat voor God het allerbelangrijkste is. Niet voor de roem. Niet om op te vallen, maar om deze wereld beter en mooier te maken.

De tijd om in actie te komen is nu.